

[Per Hækkerup.]

landets problemer, men også medtage eksportørlandets problemer. Vi håber derfor, at forhandlingerne i hvert fald på landbrugsområdet ikke bliver specielle britiske forhandlinger med fællesmarkedet, men trekanterede forhandlinger, omfattende også Danmark.

I forbindelse med markedspolitikken vil jeg nævne, at man nogle steder herhjemme åbenbart har fået en bemærkning; jeg har fremsat i Strasbourg, lidt forkert i halsen. På Europarådets møde havde jeg, som var rapportør for den økonomiske komité, redegjort for udviklingen inden for fællesmarkedet i de sidste 10 år. I den efterfølgende diskussion var der et britisk medlem af forsamlingen, som — jeg synes lidt nonchalant — gav udtryk for, at man ikke skulle hæfte sig alt for stærkt ved spørgsmålet om samtidighed i indtræden i fællesmarkedet, men at det kunne være, at England kunne komme ind om 4 år, Danmark måske om 6 år og de andre lande lidt senere. Det argumenterede jeg imod, idet jeg fastholdt vort ønske om samtidighed og tilføjede, at hvis man nu endelig fra britisk side mente, at der skulle være forskel, så kunne man jo også godt tænke sig den situation, at det var Danmark, der kom ind 2 år før Storbritannien. Denne bemærkning har man nogle steder åbenbart opfattet som en tilkendegivelse fra min side af en anden holdning til indmeldelses-spørgsmålet end den fastlagte. Denne misforståelse må skyldes, at referatet fra Strasbourg har været for kortfattet genlivet.

Jeg vil gerne understrege det, statsministeren sagde med hensyn til det nordiske samarbejde. Når statsministeren i sine indledende bemærkninger siger:

„Danmark bidrager aktivt til disse mål i nært samarbejde med de nordiske lande, der for os er det naturlige udgangspunkt i enhver udenrigspolitisk vurdering“,

kan jeg erklære mig fuldstændig enig. Vi må hver eneste gang, vi skal tage stilling til et udenrigspolitisk spørgsmål, overveje, hvorledes det påvirker de andre nordiske lande, og hvorledes deres stilling er, og vi må til enhver tid forsøge, om vi kan få

koordineret de nordiske landes stilling til de forskellige udenrigspolitiske spørgsmål.

Jeg deler statsministerens glæde over, at det under Kennedyrundeforhandlingerne var muligt at foretage en fælles nordisk indstilling og en fælles nordisk forhandling med én forhandlingsdelegation. Jeg er ikke i tvivl om, at vi herigennem opnåede bedre resultater, end vi ville have opnået, hvis hvert land for sig havde forhandlet i Kennedyrunden.

Det problem, der nu melder sig, når vi drøfter markedsspørgsmålet, må være, om det vil være muligt på tilsvarende måde for de 3 lande, der har søgt om medlemskab i eller tilknytning til fællesmarkedet, Norge, Sverige og Danmark, at foretage en fælles forhandling. Jeg tror nok, man må indstille sig på, at i betragtning af, at både Norge og Sverige har opstillet visse forudsætninger for deres medlemskab, vil det være nødvendigt, at de to lande hver for sig får afklaret deres forudsætninger for optagelse i fællesmarkedet. Jeg tænker her på den svenske neutralitetspolitik og den betydning, det eventuelt kan have for Sveriges form for tilknytning til fællesmarkedet, og jeg tænker på de særlige forudsætninger, Norge har opstillet med hensyn til fiskeripolitik m. m. Først når en sådan afklaring er sket, kan der eventuelt blive tale om, at de nordiske lande kan føre en fælles forhandling med fællesmarkedet.

I første omgang mener jeg altså ikke, at man kan nå frem til at føre fælles forhandlinger. Det er muligt, at man kan gøre det i slutrunden. Jeg anser det imidlertid under alle omstændigheder for særdeles betydningsfuldt, at de nordiske lande, sådan som det hidtil har været tilfældet, holder en meget intim kontakt med hinanden under forhandlingsforløbet.

Jeg vil også mene, at vi i Nordisk Råd bør tage spørgsmålet op om en harmonisering på forskellige områder af de nordiske landes lovgivning med henblik på et fremtidigt medlemskab i Fællesskabet. En sådan nordisk harmonisering skulle gøre tilpasningen lettere, når forhandlingerne føres med fællesmarkedet, og ville, hvis man tænker sig den situation, at forhandlingerne med fællesmarkedet ikke førte til et positivt resultat, stå tilbage som et fælles